

Gunnar Ekelöf til H. C. Andersen

Til H. C. Andersen

De bliver sikkert glad, når jeg skriver til Dem. Kender jeg Dem ret, vil De æ Dem selv lidt og smile til Deres spejlbillede – og det er kun godt! Jeg tænker tit på, hvorledes De, tilsyneladende uden større anstrengelse (tilsyneladende!), kunne springe fra Fædrelandet til Eventyret! De havde indset, tror jeg, at døden er den kapital, der giver adgang til festen. Har jeg ret? Nå, det er ikke derfor, jeg skriver.

Jeg tror blot, at jeg i mit stille sind har tænkt, at De, som så ofte har stået bag mig mens jeg skrev, skal vide, at De stod dér. Tak. Ingen kunst gøres uden besvær. Mens De stod i mørket bag mit skrivebord, tænkte jeg på døden, som De så ligetil foldede ud til børn og voksne, mens De aldrig skelnede i alvoren. Præcis i denne manglende skelnen står De stærkt.

Én ting har dog altid undret mig, og derfor tænkte jeg: tag og skriv til Andersen, det kan være, at han vil give dig svar.

Hvorfor var De så forfængelig?

Nu har jeg spurgt Dem. Det må De undskylde. Jeg kommer bare her og maser mig ind.

Taknemmeligt
Gunnar Ekelöf

H.C. Andersen til Gunnar Ekelöf

Hr. Gunnar Ekelöf,

Jeg takker Dem af mit ganske hjerte, der i denne stund i min hyggelige, varme stue basker med vingerne som en due - De gjorde mig så glad!

Jeg forstår ikke ganske, hvad De skriver, men det må være en form for nygrundtvigiansk, og jeg skal heller ikke disputere det med Dem.

Men De nævner Døden og ak! tag det fra een, der også har stået i første række blandt dem, der næst skulle afsted, ja, Døden er værd digterisk at omtolke. Men svært hyggelig er den nu ikke.

De spørger i Deres ellers så anstændige og venskabeligt tilstillede brev, hvorfor jeg var så forfængelig. De har vel god grund til at spørge, selv om det smerter mig, at De gør det. Tiden er ikke mere, ikke mere til forstillelse. Sagen er, hvad De kan tænke Dem, det er ikke mere en hemmelighed for mig, hvad mine samtidige tænkte og skrev om mig. Jeg har læst hver ytring igennem.

Først græd jeg, så hulkede jeg, som ellers kun før, når jeg fik tilbudt sødsuppe, men så langsomt genvandt jeg fatningen og rejste mig fra min seng og tænkte da, at jo! der findes et helvede, og det er dette - og kære Gunnar Ekelöf, jeg lutres.

I øvrigt.. Gunnar? Er det Dem jeg skrev digtet.. næ, Lille Viggo, ride ranke, det kan jo ikke være til Dem.

Til Dem, der pludselig nu er min skriftebroder, nærmere mig Hans Christian, end nogen anden har været i mit liv, til Dem vil jeg fortælle noget, som jeg har hulket mig i søvn over mangen en nat i min hyggelige stue.

Forfængelig, ja, jeg ved det. Jeg drømte om scenen, så min hele fremtoning, declamation og fysi og nomi som egnet dertil. Man ville ikke se det! Jeg indså noget, da jeg traf Bjørnstjerne Bjørnsson første gang. Da han så mig, da hilste han af bar forbløffelse ikke, jeg troede, at min bekendthed trykkede ham, ville hjælpe ham, men han sagde så ganske overvældet af min fremtoning: Jamen, Andersen, De er jo slet ikke så styg, som man siger! Når jeg siden inderliggjorde denne scene for mig, når jeg lå i min seng

i min hyggelige stue, så græd jeg bitterligt. Siden skete det, at en stue fuld af studenter ved min ankomst ikke hilste mig. Kort tid efter begyndte da alle at være idioter, samt en onskabsfuld katar. Dette sidste har jeg endnu ikke forstået.

Jeg var udslettet siden da og ikke den samme. Mine små skuespil, æventyr og lejlighedsdigte var min måde at kunne overleve på, og i det store hele blot oversættelser - dvs. måske giver jeg mig selv for lille ret, men så oversættelser med generøse håndfulde af disse Bie-ord. Jeg trykkede mig hele livet for at diskutere litteratur, og jeg tror, at netop dette lykkedes for mig: Ingen vil kunne sige, jeg har sagt noget uforsvarligt om litteratur.

Deres H. C. Andersen